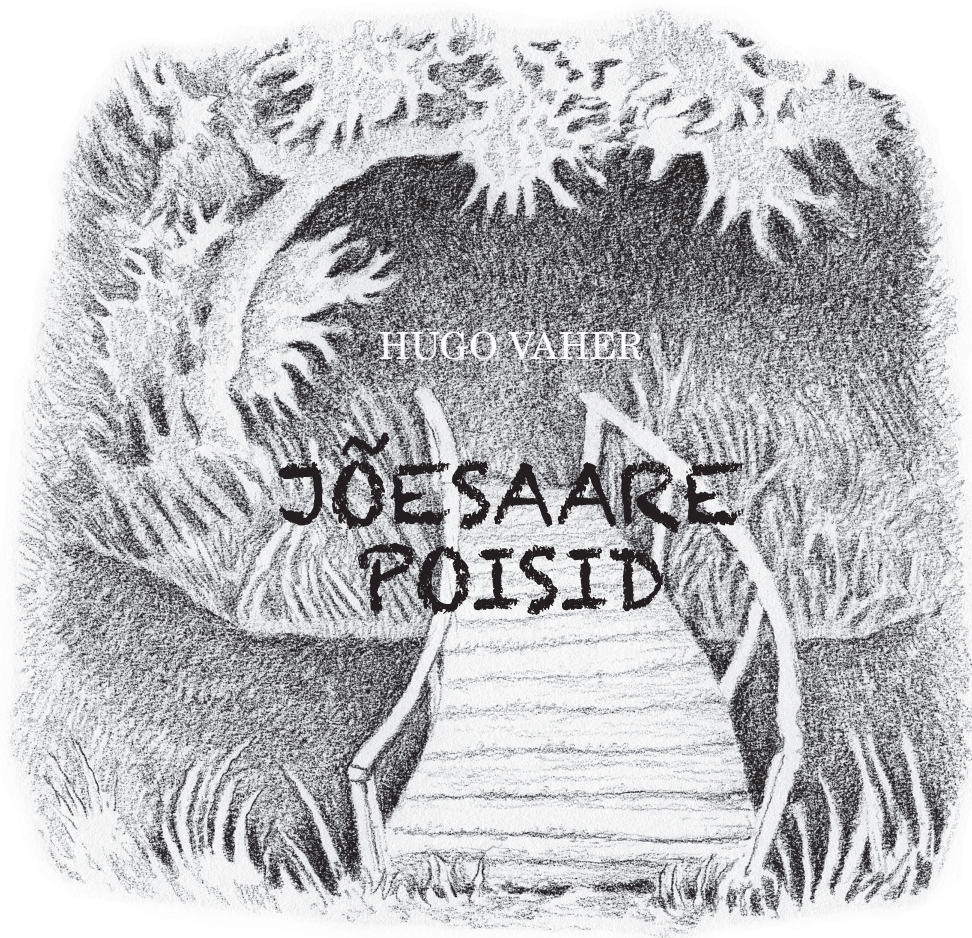

MINU ESIMENE RAAMAT

Illustreerinud Eero Alev

 TÄNAPÄEV

Andresele

Toimetanud Ele Jaagusoo
Illustreerinud Eero Alev
Kujundanud Villu Koskaru

★

Sarja kujundanud Dan Mikkin

© Hugo Vaher
Illustratsioonid © Eero Alev

© Tänapäev, 2016

ISBN 978-9949-27-953-1

www.tnp.ee
Trükitud OÜ Greif trükikojas

ESIMENE PEATÜKK

Kell näitas üheksat. Kristofer oli juba pool tundi üleval olnud. Ta heitis nutitelefone enda kõrvale voodisse ja ringutas. Suvi. Käes oli suvi ja puhkus. Kardina vahelt piilus päike. Tundus, et tuleb ilus ilm.

Kristofer sügas kõhtu ja sirutas end veel kord pikalt välja. Ta oli veel nii väike, et tema jalad voodi otsas asuva riiuli vastu ei ulatunud. Isal ulatusid. Aga isa oli komandeeringus. Samas oli Kristofer nii suur, et oli lõpetanud kolmanda klassi. Tal oli juba oma soeng. Mitte selline, mida emad lasevad lõigata, vaid selline, mida ta ise tahtis. Tema tumepruunid juuksed olid salkus ja nõnda pikad, et ema soovitas

tal laubale päikese saamiseks õues olles nokkmütsi tagurpidi pähe panna. Ja ta teinekord pani ka. Tagurpidi keeratud nokkmüts tegi Kristoferist toreda, sõbraliku, kergelt ümara näoga poisi, kes meeldis enamasti kõigile.

Ta heitis pilgu oma toale. Päris oma toale. See oli tema kindlus. Tema asju täis. Sõna otseses mõttes. Siin oli tema voodi, selle kõrval kirjutuslaud, kus oli tema arvuti. Voodi otsas raamaturiiul, toa nurgas ukse kõrval riidekapp, mille poikvel ukse vahelt rippusid riiulitele hooletult või hooga visatud riided. Riideid oli toas veel – tooli peal, laua peal, põrandal, ja üks särk, mille ta eelmisel päeval magama minnes seljast oli visanud, vedeles riiulil. Toa põrandal olid veel tema mänguasjad – puust mõõk, teine puust mõõk, kilp, püstol, siis veel üks püstol, nende ümber karbist välja veerenud ümmargused kuulid. Kohe ukse ees lebas sinna eelmisel päeval jäänud raadio teel juhitava auto pult, auto ise oli sõitnud voodi alla. Voodi alla polnud Kristofer ammu vaadanud, aga seal võis olla mõni paar sokke, ühed aluspüksid kindlasti, kartulikrõpsu puru, mille ta jalaga teinekord sinna toa koristamise käigus oli lükanud, võib-olla ka tema kadunud mängukaardid, mida ta kunagi otsinud oli, mitte kusagilt aga ei leidnud. Vaid voodi

alla ei olnud ta tookord vaadanud. Seintel rippusid tema joonistatud pildid – siin olid tulnukad, kes maa elanikke oma ulmelise välimusega kosmoselaevadelt tulistasid, siin piraadilaev. Kolmandal seinal oli pilt emast. Kubism. Nii oli isa öelnud, kui ta seda nägi. Kubism või mitte, see oli Kristoferi arvates õnnestunud teos, pealegi ei olnud ta joonistanud kuupe, vaid ema. Emale oli pilt väga meeldinud.

Kristofer pani mõttes oma järjekordse päeva ajakava paika: „Lähen süüa, siis vaatan pisut mingit filmi DVD pealt, kell pool kaksteist tuleb üks lahe multikas telekast. Seejärel peaks uurima, kas kedagi võrgus on, kellega koos mängida.”

Tema mõtted katkestas ema, kes vaatas ukse vahelt sisse: „Kristof, süük on valmis.”

Koos temaga hõljus tuppa mõnus pannkoogilõhn. Kristofer võis kasvõi iga päev pannkooke süüa. Kui vaid ema neid iga päev teeks. Ja nüüd, suvel, oli neid eriti hea süüa turult ostetud maasikatest tehtud toor- moosiga. Ema oskas teha kooke, mis olid üliõhukesed ja ülisuured. Kristoferile meeldisid õhukesed pannkoogid. Neid süües ei saanud kõht kohe täis ja neid võis endale kohe mitu korda ette tõsta. Kristofer tõstis endale alati nii palju ette, et viimast kooki süües pidi

ta poole peale jõudes alla andma ning noa ja kahvli taldrikule asetama. Pannkooke tegi ema pühapäeviti. Täna olid pannkoogid. Järelikult pidi täna olema pühapäev. Kristofer otsustas süüa minna.

„Aga tee enne oma voodi ära,“ ütles ema poisile, kes just hetk tagasi oli voodist välja hüpanud, et kööki süüa joosta.

Pannkooke oleks tahtnud aga just nüüd ja kohe. Kristofer tiris pisut pettunult oma padja voodist põrandale. See oli tüütu. See igapäevane vooditegemine. Milleks ometi on vaja iga jumala päev voltida ja siluda oma voodiriideid, kui ta niikuinii juba õhtul uuesti neid laiali peab laotama. Kus on point?! Aga ema oli öelnud, et see on Kristoferi töö ja siis on tuba ilusam. Ja pealegi ei pidavat siis voodipesu nii kiiresti mustaks minema. Mustaks! Ta ei käigi ju eriti kusagil väljas, kuidas nad siis mustaks saavad!

Kristofer tõmbas ka teki voodilt maha ja asus siis aluslina kokku panema.

Tal oli suur voodi. Nii oli ka lina suur. Sellega andis maadelda. Kristofer kujutas endale ette, et tal on tegu vaenlasega, nagu mõnest arvutimängust. Ta tõstis lina ühest otsast üles ja tegi siis käega kiire karateliigutuse, misjärel lina kohe keskelt kokku langes. Ja otse temale pähe.

„Ah nii? Oota sa!” hüüatas Kristofer, nagu oleks rünnak ootamatuna tulnud, ja sellele oli ometi ju tarvis reageerida.

Ta võttis linaotsast tugevalt kinni ja vinnas selle üle õla nagu sportlane oma vastase maadlusmatil. Lina langes tema ette voodile, tuues voodi otsas asuvalt riiulilt kaasa paar kergemat mänguasja.

Kristofer vaatas enda ees võidetuna lebavat aluslina ja lausus armulikult: „Olgu, täna jääb nii. Aga järgmisel korral saad nii, et ...”

Nii öelnud, lükkas ta lina voodinurka hunnikusse. Päris kokku ta seda ei voinudki. Selle asemel jändas ta nüüd mõnda aega tekiga, mis oli märksa tõrksam kui aluslina. Et vastupanu vaigistada, pidi Kristofer ka tekki korrale kutsuma ja paaril korral seda oma väikese käega kloppima. Tekk tolmas kardinade vahelt paistvas päevavalguskiires. Lõpuks sai tekk enam-vähem korralikult kokku. Parasjagu nii suurelt, et kattis enda alla kokku kägardunud aluslina. Siis viskas Kristofer padja kõige peale ja vaatas oma saavutust rahuloleval pilgul. Suur töö on tehtud. Nüüd kööki!

Köögist pidi ta ühe korra veel tупpa tulema, sest oli unustanud magamisriided selga. Emale aga

ei meeldinud, kui ta nendes pannkooke sööb, sest värske maasikamoos kipus reeturlikult lusikalt pagema ja ikka tema rinnaesisele. Selle ärapühkimine ei aidanud. Ja kui moosi sisse ka mustikaid pandud oli, siis sai ema teinekord isegi pahaseks, sest mustikapekk ei tahtnud pärast enam rinnaesiselt välja tulla. Mis sest, et Kristofer selle korralikult ära oli pühkinud. Mitu korda. Ema arvas, et niimoodi talitades läheb mustikas veelgi sügavamale ööriiete sisse. Kristofer nii ei arvanud. Aga ema arvamus jäi peale. Alati.

„Võta piima ka,” pakkus ema laua taha pugunud pojale.

„Ei taha piima. Kas meil limonaadi ei ole?” küsis too vastu.

„No kuule! Kas ma teen sulle teed?” uuris ema.

„Ei taha,” ütles Kristofer nüüd juba täis suuga.

„Tead, mis,” alustas ema uuesti kraanikausis nõusid pestes.

Pannkoogid olid selleks korraks küpsetatud.

„Mis?” pigistas Kristofer suutäie vahelt.

Soojalt olid pannkoogid kõige paremad. Jäätis oli seevastu kõige maitsvam külmalt. Kui ema poodi läheb, siis tellib ta endale jäätist.

„Täna on ilus ilm,” jätkas ema.